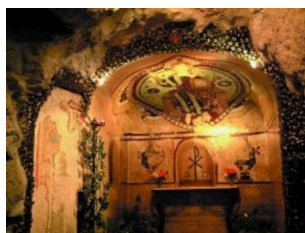

2013. november 25. - **A hazai sajtó új ellen szenzációja 2012 nyarán keltett az olvasókban felháborodást.**

Egyik neves napilapunk a következőket írta: "nem királysírt fedeztek fel a magyarok Egyiptomban?" A cím tartalmával nem lett volna semmi gond, ha a végén kérdőjel helyett felkiáltójel szerepel.

Igen, a fenti cikkből és a vezényszóra beinduló ellentámadásból egyértelműen megtudhattuk, hogy a magyarokkal ismét baj van. Királysírt utoljára egy Karol Michailovszky nevű lengyel kutató talált, 1964-ben. Hogy miért is volna baj, azt csak a thébai templom körüli események ismeretében ítéldhetjük csak meg. Foglaljuk tehát össze, mi is történt Thébában?

Egy fiatal magyar, aki egyébként nem régész, hanem egyiptológus, Vörös Győző – Kákossy tanítvány – engedélyt kapott az egyiptomi kormánytól, hogy a Királyok Völgyében feltáró munkát végezzen az úgynevezett Thot-hegyen. Ezt a munkát 1995 őszétől 1997 tavaszáig el is végezték. Montuhotep fáraó 4000 éves téglatemplomát tárták fel, természetesen csapatmunkában, ahol a régész Pudleiner Rezső és a csapat többi tagja is jelentős szerepet kapott. A kutatás vezetője az elvégzett munkáról 1997 őszén az Egyiptien Archeology című londoni szaklapban számolt be.

2011. januárjában azonban valami rendkívüli történt Thébában. Vörös Győző kiváló szakmai érzékeléssel észrevette, hogy a Thot-hegy tulajdonképpen egy természetes piramis és kikövetkeztette, hogy abban (az eddigi gyakorlat szerint) fáraósírnak is kellene lennie. Hamarosan meg is találta a bejáratot egy 35 méter magas sziklafalon. Amikor oda feljutottak láthatták, tapasztalták, hogy hatalmas föld alatti terem van belül, egy hatalmas, teljesen kifosztott szarkofággal. A rablók a sziklasírt már régen kisöpörték, így értékes objektumokat és szokásos egyiptológiai leleteket ott nem találtak.

Tekintettel azonban arra, hogy Vörös Győző engedélye nem erre a területre szólt, szervezett és feltáró kutatást itt nem végezhetett, kénytelen volt azzal megelégedni, hogy bejárták és

lefényképezték a termeket. Az egyik helyiségben nagy örömeikre egy Kopt-szentélyt fedeztek fel, a falon egy ember nagyságú Pantokrátor-képpel, melyet a fiatal tudós időközben megjelent Templom Théba koronáján című könyvében színes képpel be is mutatott. A fiatal magyar a fenti címen írt könyvében beszámolt a kinti munkáról, Montuhotep Szenhkáré templomáról és a sziklasírról, melyről feltételezhető, hogy a templomtulajdonos fáraó sírja lehetett. Ugyanakkor beszámolt a Pantokrátor-képről, mellyel kapcsolatban – igen helyesen – összefüggést látott Boldog Özséb fehér csuhás pilisi pálosaival.

Eddig a tények, s a velük kapcsolatos hírek megmozgatták az ország közvéleményét, amely az elmúlt években egyre kiéhezettebben fordul az ősi múltunk és őstörténelmünk felé.

Megmozgatták azonban a politikát is, hiszen Orbán Viktor fogadta a fiatal tudóst, és megígérte az új kormány támogatását tevékenysége folytatására. Megmozdult a hazai média is és örömmel mutatta be – szokásos, bár lelkesítő és szenzációt tálaló felfedezésben a valóban jelentős munka eredményeit. Ezek következtében Vörös Győző sztár lett, magyarul: a nemzet észrevette, hogy van közünk az egyiptológiához és Egyiptomhoz, sőt örömmel vette tudomásul, hogy az áttörést a fiatalok vitték végbe. És végül megmozdult a szakma is, amelynek mindez nagyon nem tetszett. Megszólaltak a szakmai nagyok, akik addig észre sem vették Vörös Győző munkáját, és még az akadémiai sajtótájékoztatóra sem figyeltek oda.

A fiatal csapat nagy sikere miatt azonban azonnal reagálni kellett, és az eddig semleges nagyok egyszerre csak ágyúval kezdtek tüzelni a fiatal tudósra. Szemére hányták, hogy királysír felfedezéséről beszél, holott nincsenek bizonyítékai. Szemére hányták, hogy – komoly eredmény nélkül – hatalmas felhajtást csinált maga körül. Továbbá azt, hogy kisajátította magának a fentebb még nem létezőnek minősített eredményeket, és munkatársait, nevezetesen Pudleiner Rezső régészt kirekesztette a sikerből. Maga a szakma nagyfőnöke, Szabó Miklós professzor, az Akadémia régészeti bizottságának vezetője is nyilatkozott. Közölte a lelkesítő társadalommal, hogy az a bizonyos Vörös Győző nevű magyar egy uzurpátor, azaz bitórló. De egyébként sem régész – ilyen végzettsége nincs -, hanem csak egy mezítlábas egyiptológus.

Ennek a hivatalos szakvéleménynek az alapján a nagyérdemű közönség most már hiteles forrásból is megtudhatta, hogy Vörös Győző tulajdonképpen nem más, mint egy "szélhámos", aki királysír-feltalálónak adja ki magát, pedig legjobb esésben is csak mázlista, amúgy pedig tiszteltlen kezdőnek tekinthető. Nyilatkozott Kákósy professzor is, aki szakmailag megalapozatlannak és etikátlannak minősített a Vörös Győző-i hancegést. Ez a vélemény meglepő, mivel Vörös Győző könyvének éppen ő volt a lektora. Ha Kákósy professzor úr eredménytelennek és fennhéjázónak találta a Templom Théba koronáján című könyvet, akkor bőven lett volna ideje és módja kételyeit először a tanítványának, majd a nyilvánosságnak is elmondani. Ugyanez a véleményem egyébként Pudleiner Rezső régészről is, aki a csapat második embere volt, és minden lehetősége meglelt volna, hogy szakmai vonalon leleplezze a hamisításokat.

Ez a felismerés érdekes módon csak akkor érett publikálásra alkalmas szakvéleménnyé, amikor egy láthatatlan karmester beintett, és a szakma, valamint a liberális média "felfedezte", hogy súlyos professzionális és etikai hibák, sőt mulasztások terhelik Vörös Győzőt. Ha egy verébre a szakma ágyúval kezd lődzni, annak fontos okának kell lennie. Az okok többnyire háromfélék lehetnek: emberi, szakmai és politikai okok. Úgy ítélem meg, hogy jelen esetben a szakmai és emberi okok összevágának, ezt szakmai féltékenységnek nevezik. Honnan veszi magának a bátorságot egy szakmai senki (Szabó professzor szerint bitórló), hogy régészeti diploma nélkül, alig 25 évesen megtalálja egy királysírban is valószínűsíthető fáraósírt. Azt ugyanis utoljára

egy Karol Michailovszky nevű lengyel kutató talált, 1964-ben. (III. Thutmosis fáraó halotti templomát.) Castiglione László(1964), Kákosy László (1983) és az úgynevezett Ramesszida-program óta senki sem ért el Egyiptomban számottevő eredményt. A szakma érzékenysége és féltékenysége tehát alapvetően érthető. De a felfedezés óta már több, mint két esztendő telt el. Vajon miért nem tudott róla a szakma? Netán senkit sem érdekeltek az ott történetek? Ugyanis az elmúlt években elég sokan jártak náluk. Úgy tűnt, hogy mindent ismernek, hisz a szakma, a média és közéleti személyiségek sorra látogatták a Vörös-team-et, de eddig senkinek sem szakmai, sem emberi ellenvetése nem volt velük szemben. A szakma felháborodása tehát indokolatlannak látszik, arról nem is beszélve, hogy nevetséges az a feltételezés, miszerint Vörös Győző reklámkampányt szervezett volna maga körül. Netán a magas kutatói fizetésből? Aztán éppen itt, Magyarországon, ahol a média a liberálisok zsebében van, akik zsigerből utasítanak vissza mindent, ami magyarnak tűnik?

Nem, a média logikusan viselkedett, mert a szenzáció – amit részben ők maguk keltettek – a lapok érdeke. De talán a kormányváltás és az Orbáni gesztus is belejátszott ebbe, így nincs benne semmi rendkívüli. Ami viszont nagyon is elgondolkodtató: az a hirtelen ösztűz, amit a jelenleg külföldön lévő ifjú tudósra zúdítottak, ahelyett hogy előbb egy hazai szakmai fórumon vitatták volna meg, hogy történt-e szakszerűtlenség vagy éppen bitorlás, hisz ez már súlyos vád, amit bizonyítani kellene. Az a véleményem, hogy itt másról, sokkal többről van szó. Egy látszólag véletlen dologról, a Pantokrátor képről, melyet Vörös Győző bemutatott, és amellyel kapcsolatban az is kiderül, hogy megtalálási helye valószínűleg egy proto-keresztény templom, mely mintegy 1600 éves lehet, így a benne lévő feliratok és képek is ebből a korból valók. Kiderült közben az is, hogy ezek a ma koptnak mondott keresztényeket akkor anakorétáknak nevezték, akik – számtalan vélemény szerint – az eredeti Krisztus-hit követői voltak. Ezeknek a vezetője volt (állítólag) az a thébai Szent Pál, aki az ottani fehér-szerzetesek rendjét megalapította. Aligha véletlen viszont az, hogy a fehér csuhás magyar Pálos rend megalapítója, Boldog Özséb éppen róla nevezte el a magyar pálos (pilisi) rendet. Az egyiptomi fehér szerzetesrend is pálos rend volt, csak hát ott őket Bálosnak (Pálosnak), vagy Pilisi-nek (Philistin-nek) nevezték. És ne feledjük, hogy Árpád fővárosa a Pilisben volt, valamint azt sem, hogy Árpád papsága és szolgálattevő udvari törzse a Pilisiek (a Pálos-Bálosok) voltak. Ezt bizonyítja az a történelmi tény, hogy a kicsinyke Pilis megye volt az ország első megyéje, míg csak a keresztény vallás fel nem oszlatta, és a fővárost el nem vitték erről a tájról. Az egyiptomi anakorétákat másként manicheusoknak nevezték. Ők ugyanis a Manikus vallásnak, az egyistenhitnek a képviselői voltak, akik az Apa-Anya-Fiú háromszentségét hirdették. Tagadták viszont a római zsidó-keresztény egyház paulinus tanait és az ősi napisteni erkölcsöket vallották. Éppen ezért eretneknek minősültek, akiket a katolikus egyház V. századi győzelme után Ázsia- és Európa-szerte üldöztek és gyilkoltak. Ez volt az oka annak, hogy Egyiptomban is a föld alá kényszerültek. (Ne feledjük, hogy ez idő tájt égettek fel az ősi könyvtárakat, így az alexandriait is, hogy megsemmisítsék az ősi napisteni vallási iratokat, és a Krisztus tevékenységével kapcsolatos egyiptomi és arameus okmányokat.)

Tulajdonképpen itt jutottunk el a lényeghez. A feltételezhető királysír egyik termében volt ezeknek az első Krisztus-hitűeknek az egyik temploma. Ebben a templomban szerepel egy rendkívül fontos jelkép, a Pantokrátor-kép, ami tulajdonképpen Krisztus-Istent jeleníti meg, nevezetesen a partus-avar keleti ornamentikával. Ennek a thébai Pantokrátornak azonban van egy nagy baja: azonos a magyar korona felső Isten-Pantokrátora. egy díszes trónuson ülnek, egyazon kultikus pózban. Jobb kezüket parthus módra üdvözlésre emelik, bal kezükkel a Könyvet (a Törvénytáblát) tartják. Fejük körül glória látható, melynek egyaránt három belső

Írta: Adminisztrátor

2015. február 01. vasárnap - Módosítás: 2015. február 01. vasárnap

sugárnyalábja van. Az istenalaktól jobbra és balra a Napnak és a Holdnak az ábrája van, ami az Őstérnek, a Csillagrendszernek az uralmát jelenti. (A magyar korona Krisztus-Pantokrátornak a glóriájában csak két sugárnyaláb van, és más a feliratos ábra. Mindezek szinte kísérteties pontossággal egyeznek meg egy állítólag 600 éves intervallum ellenére.) A thébai Pantokrátort ugyanakkor egy körlánc veszi körbe és a főalak alatt két egyenlő karú kereszt látható.

Ez az egyiptomi Pantokrátor óriási felfedezés. Ennek léte nemcsak azt jelenti, hogy a kereszténység első 400 éve másként alakult, mint azt ma tanítják, hanem az úgynevezett proto-keresztény vallások szerepének ártértékelése is szükségessé válik. A thébai Pantokrátor semmiképpen sem "keresztény" Pantokrátor. Sokkal inkább „körösteni”, vagyis Kör-isteni Atya, a Nap és Hold főistene a neve. (A keresztény szó akkor nem létezett, illetve nem is létezhetett, mert a kereszténység nem a keresztől kapta a nevét, hiszen ez csak a 400-as években jelent meg mint jelkép. A Kriszt-nek vagy Christ-nek nevezett Krisztus Köristent jelent, akárcsak a Christien-nek, Kristian-nak írt nevek, melyek az ősi magyar nyelven Kör-istent jelentenek.) Ez az aligha vitathatóan 1600 éves Pantokrátor van jelen a magyar koronán, melyet ma pápai koronának tanítanak, s a koráról éppen napjainkban folyik éles vita.

Csomor Lajos és Pap Gábor ugyanis egységes avar koronáról beszélnek, ami azt jelenti, hogy Árpád előtti korban készült, tehát minimálisan is a VIII. században, de inkább előtte.

A hivatalos és akadémikus tudomány ezt kétségbe vonja, és azt bizonygatja, hogy a korona maximum az 1200-as években készülhetett. Sőt azt is sugallják, hogy a mai formáját II. József korában hamisították össze, amiben lehet igazság, ami a hamisításokat illeti. A Vörös Győző-i "világbotrány" azonban összedönti ezeket a magyarellenés hamisításokat és torzításokat. Meg kell ugyanis válaszolni az alapkérdést: mit keres egy anakorétamanicheus

Atyaisten-Pantokrátor (nem Jézus az, mert a nap és hold a főistent jelenti) a magyar koronán, vagy ha fordítva teszem fel a kérdést: Mi köze van az avar-hun-magyar koronának Egyiptomhoz? A válasz erre a második kérdésre is nagyon kellemetlen, mert azt kell mondani, hogy: sok. Badiny Jós Ferenc és mások is arról beszélnek, hogy a Kárpát-medencében méheknek nevezett nép élt valaha. Badiny Jós Ferenc prof. ezt a mah-gar névvel indokolja. Az egyiptomi fáraók és istenek mézeskas alakú koronát viseltek, melyet kétoldalt méhszárnyak vesznek körül, és belőle egy kunkor, a méh csápja emelkedett ki.

Mindennek felvetése azonban pontosan úgy tilos, mint a sumér-magyar kapcsolatok létezése, és a róla való beszélgetés is, akadémikus körökben. Az egyiptomi kapcsolat felvetése pedig

Írta: Adminisztrátor

2015. február 01. vasárnap - Módosítás: 2015. február 01. vasárnap

már ennél is nagyobb bűn. Vörös Győző a szó szoros értelmében a méhkasba nyúlt, mert az ősegyiptomi igazság egy szeletét tette le a közvélemény asztalára. A feltárt történelmi tényeket továbbra is elhallgatják. **Timi**

Forrás: Magyar Megmaradásért/magyarno.com